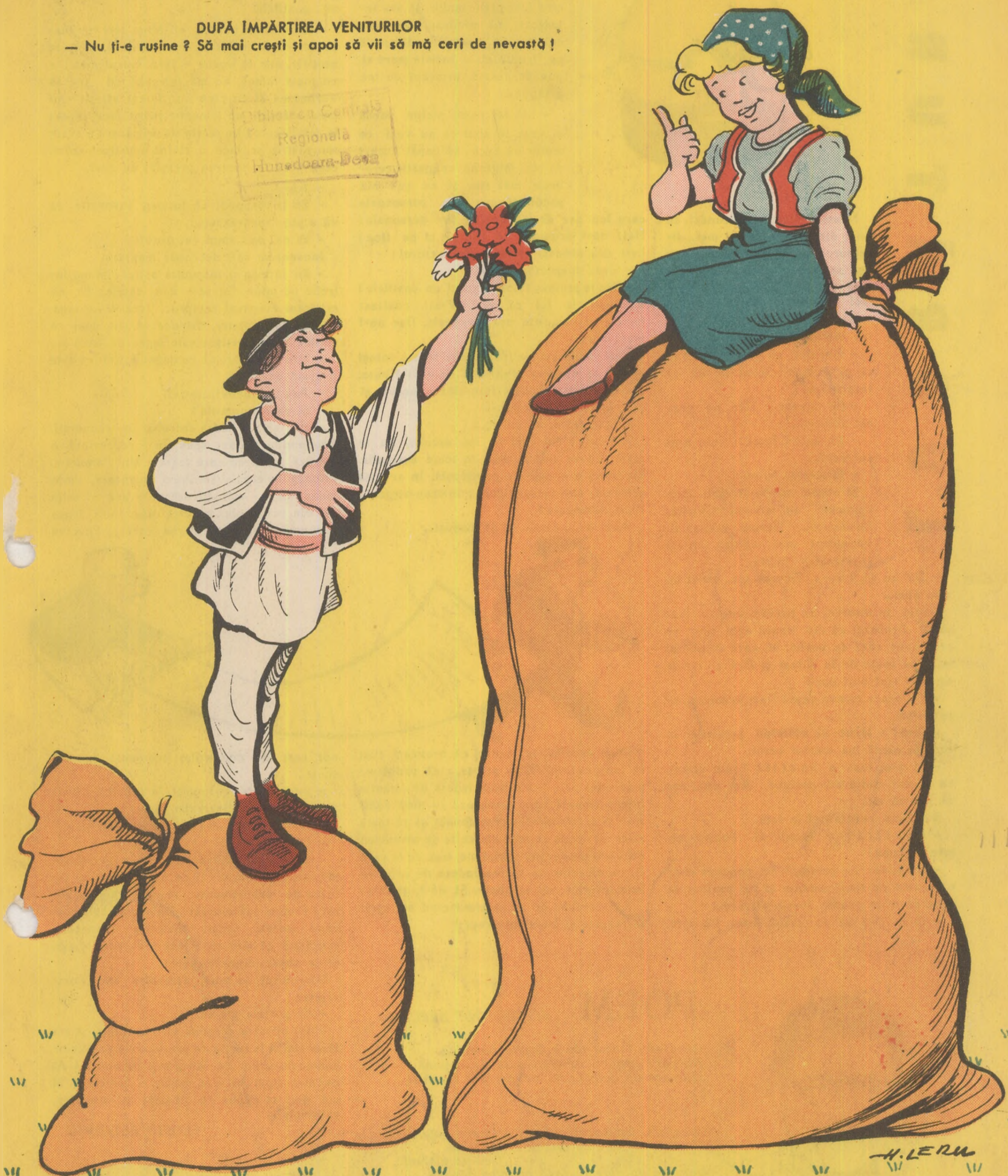

Desen de H. Leru

DUPĂ ÎMPĂRȚIREA VENITURILOR

— Nu ți-e rușine ? Să mai crești și apoi să vii să mă ceri de nevastă !

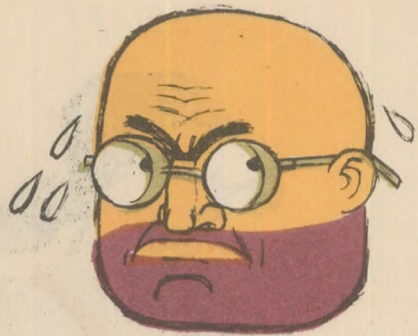
Biblioteca Centrală
Regională
Hunedoara-Besa

H. LERU

u r z i c a

ANUL VIII ★ Nr. 17 (165) ★ 30 SEPTEMBRIE 1956 ★ 16 PAGINI • 75 BANI

M-am întâlnit, mai deunăzi, cu unul dintre cunoscuții mei, directorul unei întreprinderi. Uite, așa se întâmplă câteodată, curată telepatic! Fiindcă tocmai în ziua aceea un alt amic, care lucrează la „Urzica”, mă întrebase:

- Ascultă, nu poți scrie ceva cu privire la economiile din întreprinderi?

- Să încerc... Dar nu prea am subiect...

- Ei, asta-i bună! Cum n-ai subiect?...

- Uite așa. N-am! Și atunci m-am întâlnit, cum spuneam, cu amicul Chiriță, directorul... Ne-am salutat și, văzându-l cam abătut, m-am interesat g-julftu:

- Da' ce ai, frate? Te văz așa, parcă nu știu cum...

Arăta, în adevăr, de parcă-l dureau măselele. Probabil că din cauza asta nici nu prea avea chef de vorbă, el, care de obicei le ta pe toate de la Adam și Eva și turule de nu-l mai poți oprî.

- Te doare cumva capul? am urmat, compătimitor.

- O-o! a făcut el, ridicînd privirile în sus, de parcă lua maritor cerul.

- Și n-ai luat o pastilă? am urmat, cu și mai multă compasiune. Am una, așa că pot să te...

S-a făcut roșu-vinăt la față.

- Pastilă? a răcnit el. Pentru nimic în lume!

- Bine, dar nu pricep! Tu conduci doar o fabrică de medicamente și știi perfect de bine că e un produs foarte eficace...

- O fi. Dar nu în cazul meu. Că mie,

din cauza lui mi se trage! Asta-i bună! Te pomenești că a luat prea multe și s-a învențiat, mă gîndesc, iar amicul meu se șterge de nădușeală pe frunte cu o batistă mare și, pus pe ceartă, urmează cu ton arțăgos:

- Mă iei peste picior, parcă ai vrea să spui că nu vezi ce motiv aș avea să capăt dureri de cap, migrene, congestii cerebrale, mai știu și eu ce! Mă socotești una din persoanele

care fac caz de supărăriile lor personale! Hai, dă-i drumul! Te știu eu și pe tine! Ești din aceeași stofă cu inspectorul!

- Care inspector, dragă?

- Nu te prefac! Inspectorul cu pastilele! Vorbești la fel ca el! V-ai coalizat împotriva mea, din ură personală. Dar nu-i just! Nu!

Deși bănuiam ce poate, am rămas totuși ulmit de această revărsare de volubilitate. M-am gîndit că poate l-au slăbit nervii și l-am luat cu blîndor:

- Stai, frate, că eu nu...

- Nimic! Nu vrei să mă ascuți, nu te rețin. Că eu sînt modest în toate acțiunile. Modestia e o calitate principală. În această privință, sînt intransigent! Intransigent! Auzi dumneata?

Auzi dumneata... El și modest...

L-am ascultat în tăcere, că n-aveam cum să iau cuvîntul. Mi-a arătat... că problema modestiei este indisolubil legată de situația internațională care evoluează în mod vădit spre o destindere internațională și că toate acestea se leagă în mod dialectic de problema ridicării producției socialiste, lege de la care el, ca director de întreprindere de produse farmaceutice, nu se abate. Și dă-i, și dă-i!

Am profitat de un moment cînd s-a oprit să respire și l-am întrerupt:

- Bine, dar tot nu mi-ai spus de ce ești supărat și care-i chestia cu inspectorul și cu pastilele.

- Ei, ascultă! face el. Vine ieri un inspector de la minister. Își vîră nasul în toate secțiile, stă de vorbă - fără avizul meu! - cu toată lumea, nu mă întreabă cu cine să vorbească și cu cine nu, iar la sfîrșit îmi cere o droaie de lămuriri și îmi face raport la minister că în secția de preparare a acestor pastile se face o risipă nemai-pomenită, care duce la urcarea prețului de cost.

- Așa!

- Eu îi răspund, că înțeleg inspecția ca un ajutor tovărășesc...

- Ei da, da! spun eu, grăbit.

Începusem să-l descopăr maniera.

- Eu înțeleg o inspecție astfel: să mă întreb pe mine. Eu să-i dau datele. Să ne criticăm eventual reciproc, fără să ajungă chestia la minister, fiindcă se știe doar că critica și autocritica este legea de bază a...

- Știu! am ridicat eu degetul. Critica este o armă de luptă.

- Așa! a încuviințat el.

- Și cu economiile?

- Păi, asta e! M-a întrebat de economii. Economii - l-am spus eu - reprezintă o măsură justă, de care masele sînt lămurite, fiindcă în capitalism, vezi dumneata, clasa muncitoare - măi tovarășe! - are situația că, din cauza plus valutei, așa încît legea economică și planificarea care... Pe cînd

noi, care ne construim economia noastră socialistă...

- Apropo de economii, la fabrica dumitale se fac? mă întreabă inspectorul.

- Noi? A, noi, încă nu. Fac ceilalți.

- Care ceilalți?

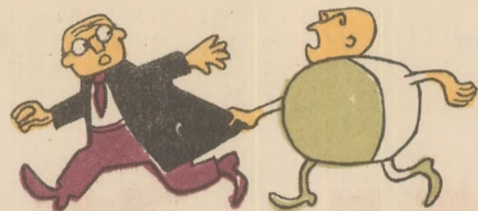
- Restul. Poporul nostru este mare și harnic, dom'le! Ce, crezi că numai noi, cu fabrica de medicamente, reprezentăm poporul? Prea te infumurezi! Dumneata subapreciezi masele largi, tovarășe inspector, scuză-mă că ti-o zic - măi tovarășe! - așa, de la obraz, muncitorește!

Directorul se oprî, așteptînd să-l încuviințez.

- Ei și? am zis eu.

- Ei, și! mi-a răspuns el. Pretindea că s-a făcut risipă la secția de preparare a pastilelor contra durerilor de cap și m-a înconșelat. A, dar sînt sigur că e la mijloc o lucrătură. Și mă duc să expun eu chestia la minister, principial...

FLORIN PETRESCU

POEM de BERTOLT BRECHT

Generale, tancul tău e foarte puternic:
Doboară păduri, strivește sute de oameni.
Dar are un defect: nu merge fără tanchist.

Generale, bombardierul tău e foarte puternic:
Zboară mai tute ca vîntul, e mai greu
ca un elefant.
Dar are un defect: fără pilot nu zboară.

Generale, omul îl folosești în fel și chip:
Poate să zboare în spațiu, poate ucide.
Dar are un defect: el poate gîndi!

Traducere de S. Sanin

Desen din „Eulenspiegel“

CALEA PRIETENIEI

Două trenuri în sens contrar... și totuși spre același țel

Desen de V. Crivăţ

NICOLAE TĂUTU

MAMA

(Din volumul „Mindrie”,
apărut în „Editura Militară”)

N-ar întreba... Da' tot întreabă,
De patru nopți venea cu carul.
„De nu vă stingheresc din treabă,
Spuneți-mi, unde-i „ghineralul”?

E gata să pornească defilarea.
Păduri de steaguri e cazarma...
Și-a sters cu mîneca sudoarea,
Apoi și-a potrioit năframa...

Ar îndrăzni... Și nu-ndrăznește...
Mai face-un pas... Apoi se întoarce...
Ce-o fi, o fi... Hai, voințește...
De ce să merg?... Ei vin încoace...

Greu l-a zărit sus la tribună
Cu ochii ei slăbiți de oreme,
Se îndemna culba să-i spună
Ca pînă jos, la ea, să-l cheme...

Dar are timp?... Mai bine lasă,
Îl voi privi de-aicea doară,
Așa cum îl priveam și-acasă,
Cînd ucenic pleca la gară...

DUPĂ MECI

În unele întreprinderi, se pierd luni dimineața, ore prețioase din program, din cauza comentărilor meciurilor care au avut loc duminică.

Și de luni, de dimineață
Comentariile prind viață :

- N-a fost just !
- A fost !
- Greșeală !
- N-a fost henț !
- Ba da !
- Ba nu !
- E grozav Ozon !
- Ce școală !

- Da-i grăbit !
 - Habar n-ai tu !
 - Mie vrei să-mi spui ?
 - Da, ție !
 - Slab, Ozon !
 - Ba nu !
 - Ba da !
 - Să luăm martor pe Nicu !
 - Nicule, ia vino-ncoa !
 - Tu ce zici de chestia asta ?
 - Cînd îți dă Ozon o pasă...
 - Ce să zic ?... Eu zic că-i patru
- Și putem pleca acasă !
Știu și eu că meciul ăsta
A avut un larg ecou.
Dar continuăm noi miine
Că și miine-avem birou !

asta nici n-aș putea trăi. Păi zău! Ce me-serie să încep acum, cînd o fac pe asta de ghicitoare de 15 ani ?

Și diverși, despre risipă și economie

Un taxator de la tramvai :

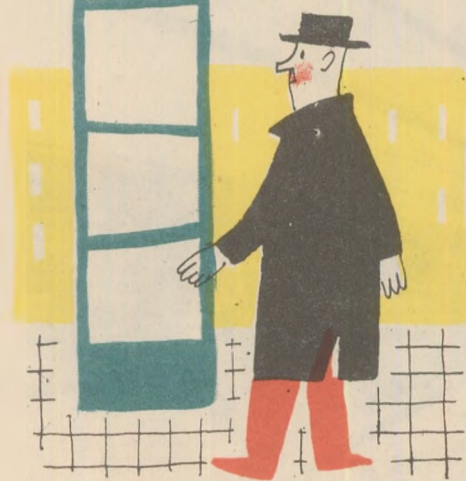
- Ce-i risipa asta de mărunțiș pe piață ?
E culmea ! Mă obligă să am restul !

Un ceasornicar :

Se spune că marțea sînt trei ceasuri rele.
Greșeală. Sînt mai multe. Ia socotîți : unul

*Diverși,
despre
superstiții*

sacrificiu. Sînt unii, superstițioși, care dacă le leși cu golu', cică o să le meargă prost. De aceea, eu de dimineață mă cînstesc cu un litru, așa că pe urmă ies la toată lumea cu plînu'. Ce... htc... e rău ?

*Și încă...
cineva :*

Se spune că a crede în ghicitoare este o prostie. Greșit. Eu cred. Am dovezi că a merge la ghicitoare nu este o superstiție, ci o necesitate. Pentru mine, a merge la ghicitoare este o necesitate. Eu una, fără

*O bufetteră
de la un
restaurant :*

- Porțiile de suncă, șvalțer etc., trebuie să aibă o sută de grame. De două luni, eu am pierdut greutatea de 25 grame și dau porțiile de 75 grame. Asta e economie. Ieri, mîa adus responsabilul o greutate de 25 de grame. Asta e risipă.

O lăptăreasă :

- Obişnuiesc să torn puțină apă în lapte. Economie. De două zile, mi s'a stricat cişmeaua. Risipă !

S. R.

la Bălcescu, unul la Piața Amzei, unul în Piața 6 Martie, unul la Uranus, și mai sînt ele.

Un cizmar :

Cică atunci cînd calci cu stîngul îți merge prost. Aturea. Eu am lăsat un cui în pantoful unui client, și a trebuit să facă omul penicilină. Și era la dreptul. Dacă ar fi călcat numai cu stîngul, îi mergea bine. Ca să vezi !

Un demagog :

Tovarăși ! Trebuie să luptăm din răspun-terii împotriva superstițiilor. Eu, „să bat în lemn”, nu sînt superstițios !

Un amator de „produse oîncole” :

Nu știu de ce se spune despre mine că beau prea mult. Eu fac asta din spirit de

Ilustrații de Paven

Rugăciune

de GHEORGHE BRĂESCU

(după „Sburătorul”, anul II, nr. 39 din 5 februarie 1921)

Se întunecase de mult. Căpala se înăbușea cuprinsă de o ceață groasă. Lumina felinarelor străbatea greu prin păturile de vată, ivindu-se parcă din adâncuri depărtate. Birjarii gata să se ciocnească se certau fără să se vadă, injurând de mirare, bucuroși că au scăpat teferi. Tramvalele nu mai circulă, trecătorii se răresc, zgomotul se depărtează. Liniște. Numai la răsruclul dinspre Malmatson, un pluton de recruți n-are odihnă. Intorși de la masă sint o priți în stradă cu gamelele la subțioară și frecați înainte de culcare, în fața cantonamentului, de un gradat, care se bucură de încrederea șefilor mai mărunței.

- „Drept! La loc!
Trage scurt piciorul, mă camarade, ca cum te-ar înțepa cineva de la spate. Uită-te colea la mine!

Drept! Repaus! Drept! Repaus!

Ai văzut, camarade? Aruncă potcoavele de la bocanci! Nu-ți fie frică. Să-ți dai piciorul din închetură! Că nu-ți pese de loc... De loc să nu-ți pese... ca cum n-ar fi ai tău... fă cum îți-am arătat! Nu-s tot om ca și voi? Deprinde-te să lucrezi scurt. Nu sînteți și voi oameni ca mine? Ia... drept!... Nu e bine!... Mai scurt, mă camarade! Să-ți sară zăpada în ochi!...

Drept!... Mai scurt mă, n-ai uz!... Lucrează scurt, mă camarade!... Trage scurt piciorul să să-aprindă zăpada, ca cum ai trage cu chibritul pe o cutie de sudeză!...“

Recruții pierduți în ceața ce se îngroșase din ce în ce mai mult, păreau o dungă neagră ca marginea unei păduri ce o crezi departe, în întunericul ce abia se risipește.

- Popa!... cheamă răstit caporalul, hotărîndu-se să treacă la teorie.

- Ordinați!...
- La loc!... Popa!...
- Ordinați!...
- Mă!... timpitule, așa se răspunde? Popa!

- Zănt!...
- Păi? Vîno la mine!...
- Trăți!...
- La loc! Vîno la mine!...
- Am înțeles!...
- La loc!... Răspunde cum

te-am învățat eu, că te țiu toată noaptea, dorm cu voi în stradă. Nu te încurca că te ia dracu! Vîno la mine!...

- Indată!
- Păi!...

Imboldit de camarazi pe la spate, recruțul, bătînd trei pași, trînti piciorul în mijlocul unei băltoace care ne umplu de apă pe cîteștrei și răcni cît îl luă gura:

- Trăți, don capural, sint soldatul Popa Vasile din comuna Afumați, Județul Dimbovița. Ce-ați poruncit?

- „Zi tatăl nostru!...“ hotărî induplecat micul șef cu mîinile în buzunarele mantalei!...

Și am plecat urmărit de o voce aspră, dar smerită, care se ruga cu credință.

„Și nu ne du pe noi în ispită“.
Ascultă-l, Doamne... am murmurat cu sinceritate, grăbindu-mă înfrigurat spre casă.

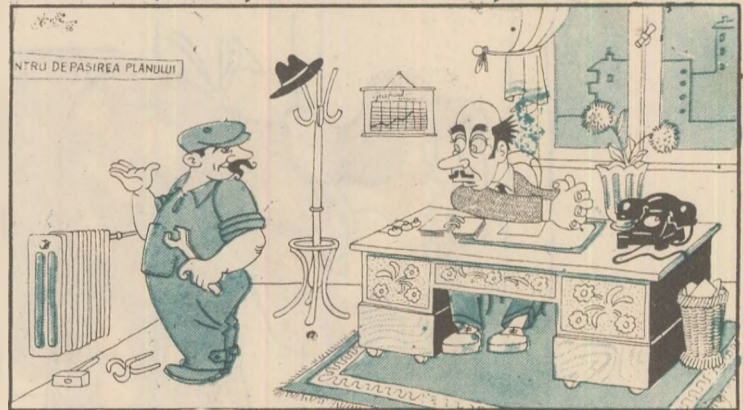
Unele săli de spectacole sînt construite fără a se ține seama de vizibilitate

— Miine iau bilete dincolo, să vedem și cealaltă jumătate a spectacolului!
Desen de E. Arno

NEDUMERITUL

Anumiți șefi obișnuiesc să-și facă reparațiile de acasă cu ajutorul personalului din întreprindere.

- Ei, ai reparat caloriferul?
- Păi, e bun, funcționează!
- Ciudat! Atunci de ce se plînge nevastă-mea că se scoală în frig? ...
Desen de Al. Clenciu

Desen de A. Lucaci

— Rezervă de combustibil? Mai e timp. Nu arde!

— Cum?? Ce face?? Nu arde?...
A. Lucaci

VINZĂTORUL : — Îmi pare rău, doamnă, dar pantofi 39 pe dinăuntru și 35 pe dinafară, nu avem!!!

— Urită meteahnă și curiozitatea asta! Uite vecina cum scotocește în buzunarele lui bărbatu-său!...

Desene de Paven

Virtelnița

Eu, Pavel, Moise, Neculaț și Andrei simtem prieteni. Adică, mai bine zis, eram, că ei au apucat alt drum. Treaba lor. Dar de un an și mai bine, de când au intrat în colectivă, la inimă nu-i mai am. Eu mi-am văzut, cuminte, de drumul meu, apucat din moștrămoși, și bine am făcut. De părerea mea e și Steluța cu care o să mă însor cît de curînd, pentru că pe jumătate ne-am și înțeles. Cu șase pogoane de pămînt trăiești ca domni, dacă le muncești cum trebuie. Îți aduc, berechet. Prietenii mei sînt, ce-i dreptul, mai sărmaței. Numai Pavel avea tot cît mine. Dar, oricum, nu trebuia să se bage la stăpîn, că azi nu mai au nimic. Prieten, nu pot spune ei că nu le-am fost, pentru că l-am povățuit frățeste:

- Mă, fraților, am crescut împreună, am făcut armata toți odată, la horă am ieșit numai faolaltă. De ce s-o luați razna tocmai acum?

- Nu, că tu o iei razna, au sărit toți patru cu gura pe mine. L-am lăsat în plata domnului, și mi-am văzut de munca mea. Dar spun cînstit că m-au pus la amblițe. Am vrut să fac o recoltă, să-i îngrop. Trei pogoane cu grîu, trei cu porumb. Că dacă dă Dumnezeu și se face, e destul și pentru cotă, și pentru gură, și pentru vînzare. Ei, la colectiva lor, au mai pus și altele. Vîe, cartofi, fasole, pepeni, zarzavaturi... Treaba lor. Nu-mi bat eu capul să le țin socoteala ce fac și ce nu fac.

În vară, am adus acasă șase saci cu grîu, pîntecoși, că abia l-am urcat în căruță. E-adevărat că ar fi trebuit să scot mai mult, dar nu prea s-a făcut prin partea noastră. Mă rog, dar tot am scos șase saci. La vreo săptămînă văd autocamionul colectivei că trage la gospodăria lui Pavel și-i lasă în poartă patru saci. Îmi fac drum spre ei. Mă rictia la inimă. L-am întrebat așa, într-o doară:

- Asta țîe grîul, vere?

- Asta-i avansul. Mai tîrziu o să primesc și restul, zice el, și-mi făcu semn să-i ajut să-și aburce sacul în spîinare.

N-am uitat că ne-am avut ca frații și iar l-am povățuit:

- Vezi-ți de treabă, mă, Pavele, că ce ți se mai cuvîne merge la cotă, la fond de rezervă, la cumpărare de unelte, și cite ori mai găsi ei cu cale, îl lămuresc eu, ca să nu creadă că-s din ăia care poți să-i păcălești ca pe ținci.

- Merge și acolo, dar o să mai primesc, face el cu vocea parcă stînsă. Se vedea cît de colo că nu mai trăgea vreo nădejde. Atunci iar mi-l-am luat în primire:

- Nu era mai bine să-ți fi păstrat tu căruța ta, boulenii tăi, pămîntul tău? Ce nu făceași tu cu șase pogoane?

- Nu făceam nici jumătate, Ionică, îmi răspunse el, dar se vedea că în inima lui plîngea. Odată am simțit că mi se făcu milă de el.

- Nu-i nimic, vere... Lasă, că dacă nu țîo ajunge, o sîtă, două de făină, găsești la mine.

- Îți mulțumesc, dar n-o să fie nevoie. Fudul, de altfel, nimic de zis!

Vreamea a trecut și un vîntuleț cu șifchi rece a adus iz de toamnă. Stam sub șopron

RODICA TOTH

Acuarelă

Cu țepușele zburlîte
Ca o gheată de turist
Un articol - pe dibulte -
Se plîmba cu-n aer trist,

Și-ștă zicea: „Sînt un martir.
Tot ce e frumos, e pus
Într-al lumii patrafir
Pentru mine mult prea sus.

Iată stelele- altare -
Stau pe boltă ca-ntr-un templu,
Pot să mi le-apropiț oare
Ca o pasăre, de-exemplu?

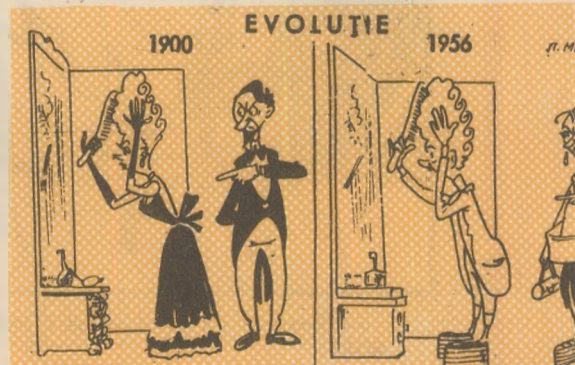
Că, mă rog, ce osebire
E-ntr-o ființă zburătoare
Și-un articol care prin fire
E un liric, din născare?

Nu. Oricît încerc oreo scuză
Zic: natura e nedreaptă:
Unii-n slaoă se amuză,
Alții nici măcar pe-o treaptă.”

Cum gîndea, deodată, mlădiu,
Ș-a tot un licurici,
O scînteie de-argint viu,
Escortat de trei, mai mici...

Știi ce a făcut articolul
Cînd din beznă a pătruns
Ca un fulger, licuriciul?
Mort de spaimă, s-a ascuns!

Mulți ca dînsul vor să stele
Lînga stelelor văpale...
Dar lîe frică de-o scînteie...

- Din pricina coafurii tale o să întîrziem la specta

— O! Ce colțșor de rail Hai să ne odihnim puțin !

Desen de Mariana Popo

și mi curățam porumbul de foi. Imi făceam socoteala că nici din porumb nu pot vinde nimic. Numai ce aud bătând în poartă:

— Acasă ești, frate Ionică? mă strigă Pavel. N-ai vrea să mi faci un drum cu căruța ta? La altul nu îndrăznesc.

Am stat nițel în cumpănă, apoi am zîmbit în sinea mea și mi-am zis în gînd: „Nu îndrăznești, pentru că altul îți cere parale și tu de unde să dai?” Dar o lecuiță tot l-am muștruluit:

— Nu era mai bine să fi avut acum boulenii tăi?

— Acuma, ce să-i mai faci? a oftat el.

În sfîrșit, ca să-i arăt că și în vremuri grele îi sînt prieten, am înjugat boii și am pornit cu Pavel, fără să-i mai fierb cu înțebări. M-a dus... unde credeți? La colectivă. Văd că mi răstoarnă niște saci în căruța. Număr eu opt, număr zece, doisprezece... Carul începe să scîrție:

— Ajunge, că se fărîmă! mă răstesc eu la el.

— N-ai grijă. Poate că o să ai bunătața să mai faci un drum, mă liniștește el.

Plec cu boii spre siloz, la baza de recepție.

— Unde te duci, frate? Ce, nu mai știi unde stau? E griul meu... S-au împărțit veniturile.

— Îți bați joc de mine?

— Fugă d'actlea, vere, dacă-ți zic, e sfînt... Imi venea să-i zvirî sacii cît colo. Și-aș fi făcut-o, dacă n-ar fi fost cu ochii pe mine Moise și Andrei, al de-î spune acum toată lumea Burdușilă...

— Ia-o tu înainte, Ionică. O găsești pe nevastă-mea acasă. Pe mine m-a chemat pînă la birou.

În drum, înainte de a ajunge, cine-mi țese înainte? Steluța. Cînd o afla că-i griul colectivistului, nu mai dă doi bani pe mine.

— Unde ai ținut griul ăsta, Ionică? Întrăbă ea. Șmecher mai ești!

— Aici, la un neam, arăt eu cam nelămurit cu codriștea biclului. Am dres hambarul și acum îl reped acasă, mint eu, ca să scap cu fața curată.

— Măcăta e acasă?

— Este, răspund eu grăbit, ca să plece mai repede.

— Hai, că merg și eu, să-i cer virtelnița.

— Lasă, Steluța, că ți-o aduc eu.

— Vezi-ți de treabă, ce-mi cade mina?

Și s-a luat după mine. Aoleu, ce mă fac?

Cînd ajung în dreptul casei mele, Steluța aleargă și mi deschide poarta. Eu mă uit pe uliță în sus, dacă nu cumva se zărește Pavel, și bag căruța în bățură.

— Ce-i procopseala asta pe capul nostru, măculiță?! Imi sare de gît bătrîna, uluită.

— Matală vezi-ți de... virtelniță! mă răstesc eu, ca să nu mai întreb și a doua oară, în timp ce-mi căutam de lucru pe la niște hamuri ce zăceau în curte.

— Hai, să-ți ajut la descărcat, Ionică! face Steluța și sare sprintenă în căruța.

— Nu acuma. Lasă, spun eu zăpăcit.

Se uită pleziș la mine:

— Atunci mă duc după virtelniță, la Anica lui Pavel, că dădica Floarea l-a împrumutat-o ei.

Săr ca ars:

— Mamă, de ce împrumuți virtelnița tocmai lui Pavel?

— Să ne mai plimbăm nițel prin sat, așa de... propagandă.

Odată se luminează fața zevzecului:

— Pții, ce om luminat zace în tine, mă frate Ionică!

Scoate apoi un purcoi de bani și mi întinde o hîrtie:

— Ia și tu! Ți-ai lăsat treburile tale pentru mine.

— Ce-i asta?! mă mir eu.

— Cîntea mea. Că nici nu m-am gîndit să te ostenești de pomană, mai ales că faci, și nițică propagandă pentru noi...

L-am privit nedumerit.

— Luai vreo două mîi de lei pentru cinci sute zile-muncă. Ale mele și ale nevastăii. Restul primim mai tîrziu, mă lămurește Pavel. Eu tac.

Cînd am intrat pe poartă și cu al doilea car cu saci, se inserase. Pavel m-a poftit la un vin, luat tot de la colectivă.

Începuse să mi mai treacă cătrăneala. Cînd beam noi așa, numai că se deschide ușa și în prag se ivește, cine credeți? Steluța.

— Mi-a dat ajutor la virtelniță, ca să i-o dau și ei, lămurește Anica.

Am început să văd iar negru. „Ce virtelniță? A rămas dinadîns ca să vadă ce fac”, imi zic, în gînd. Dar Steluța s-a așezat lingă mine și a ciocnit cu noi.

Iată că intră pe ușă și Marinache, șoferul colectivului, cumnatul lui Pavel:

— Bine, bre, nea Pavele, de ce ți-ai dat sacii jos din mașină, ca să-i duci cu căruța de împrumut? Ce drăcie mai e și asta? Pavel se repede să-i astupe gura, dar degeaba, am priceput.

Vasăzică toate au fost puse la cale cu țile, ca să văd eu ce poate colectivă... Bine...

— De ce-ai făcut asta, Pavele?

Steluța mă privește în ochi, apoi imi cîrpește dragăstos la ureche:

— Ca să mă mărit și eu cu un colectivist!

Odata-a început să se învîrte cu mine ca virtelnița.

VASILE FULGEANU

Apoi mă rog de Steluța:

— Lasă, fetișo, că ți-o aduc eu. Nu te duce la dușman... Poate nu-ți trebuie virtelnița.

— Ba imi trebuie, că mă mărit.

— Cu cine?!

— Cu un... colectivist.

Mai, mai să-mi vină rău:

— Nu-i adevărat. Mă minți. N-ai spus tu că nu-ți trebuie colectivă?

— Eu?! N-am spus niciodată așa ceva... Am rămas împietrit. Nici nu știu cînd a plecat Steluța. Mă pomenesc cu Pavel:

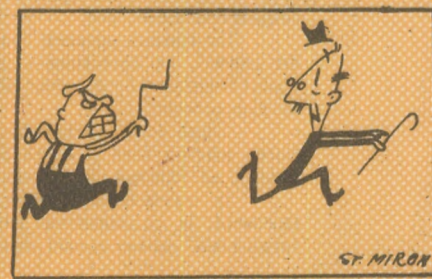
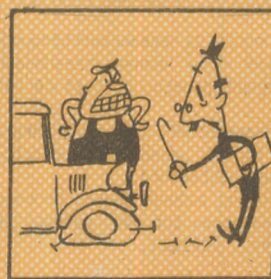
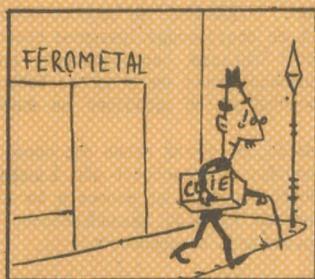
— Bine, mă, frate Ionică, ce socoteală e asta? mă ia el la zor, numărînd sacii. Credea, zevzecul, că-mi arde de furat.

Am pornit spre casa lui. Cînd ajungem noi în dreptul porții, îi zăresc nevasta pe prîspă, stînd de vorbă cu Steluța. Pavel se repede să deschidă poarta, dar eu dau să trec înainte.

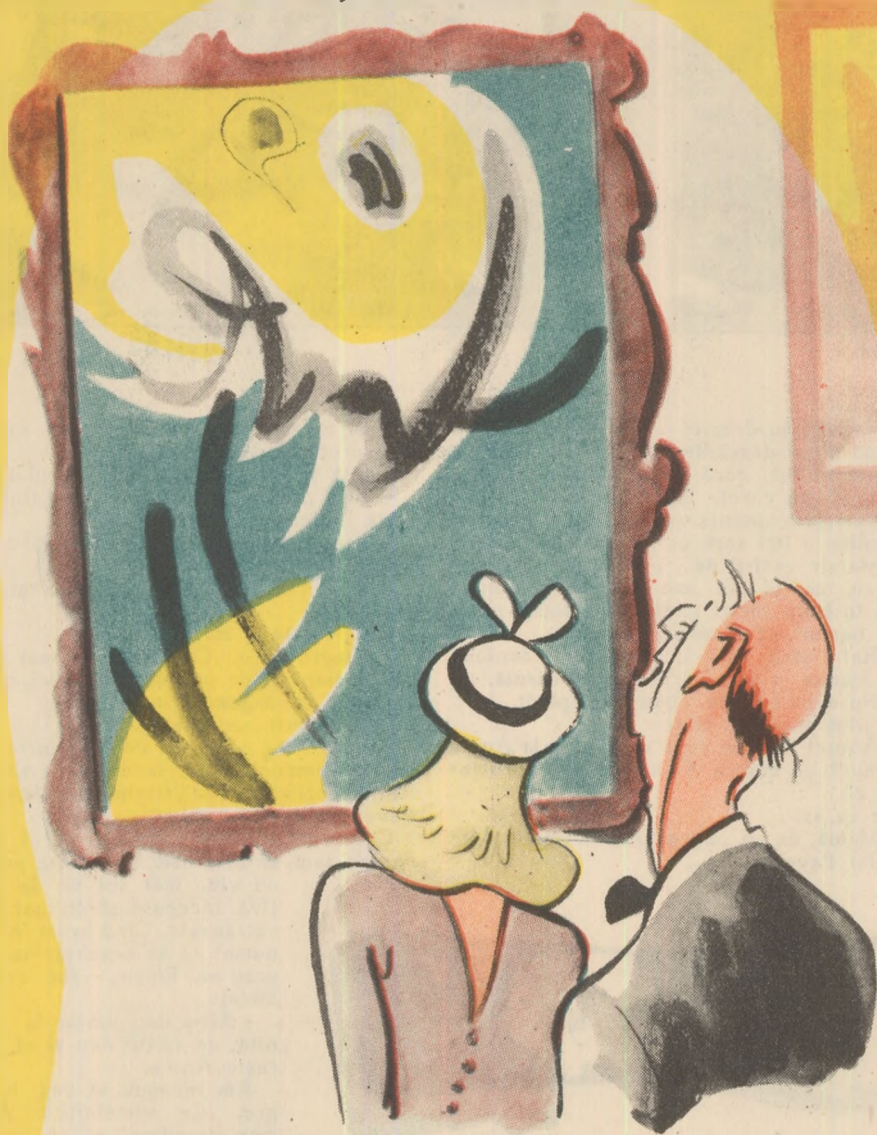
— Ce faci? strigă el la mine.

Îi fac semn să tacă și să se apropie. Îi spun ce-mi trece prin minte:

Desene trimise de cititorul nostru Ștefan Miron din Iași

FĂRĂ CUVINTE...

—...Nu se înțelege nimic... dar cită artă l...

Nimic de obiectat

În legătură cu represaliile economice pe care Anglia și Franța le-au aplicat Egiptului în urma naționalizării Canalului de Suez, corespondentul ziarului „France-Soir” la Washington scria, exprimând starea de spirit a cercurilor americane, următoarele:

„Americanii n-ar avea nimic de obiectat, în caz de necesitate, împotriva unor sancțiuni economice sub forma interzicerii importurilor de bumbac egiptean de către puterile europene”.

„N-ar avea de obiectat” e un fel de a spune, o formulă cit se poate de amabilă și diplomatică a corespondentului. În realitate, dincolo de aceste vorbe grațioase și dezinteresate, se ascunde un adevărat indemn în sensul opririi importului de bumbac egiptean în țările apusene.

În zadar s-ar căuta, în acest indemn cu aparență inofensivă și neutrală, interesul și preocuparea pentru reglementarea pașnică a problemei Canalului de Suez.

E vorba de o cu totul altă preocupare. Corespondentul cu pricina ne-o înfățișează în cuvinte tot așa de amabile și pline de candoare:

„Această interzicere (N. R. a importului de bumbac egiptean) ar putea fi compensată prin vânzarea de bumbac american către aliații occidentali, Statele Unite dispunând de surplusuri considerabile din această marfă”.

Nu mai e de loc neclar de ce „americanii n-ar avea nimic de obiectat împotriva”...etc. etc.

La timpul potrivit s-a scris în presa occidentală, la fel de „diplomatic” și de „nativ”, că americanii „n-ar avea nimic împotriva” să capete o parte din petrolul iranian și că „n-ar obiecta cu nimic” față de întoarcerea lui Castillo Armas în Guatemala...

După cum, urmărind recente manevre diplomatice din occident, s-ar putea afirma fără greș că S. U. A. „n-ar avea nimic împotriva” ca trupele americane să rămână la bazele din Islanda l...

În cuvinte mai clare, toate aceste formule s-ar reduce, de fapt, în ultimă instanță, la constatarea binecunoscută că vrabia „n-ar avea nimic de obiectat împotriva” unor visuri despre... mălai l...

AGENTUL E

Un monument pe

Ziarul „Le Drapeau rouge” povestește o interesantă petrecută de cîrînd în localitatea Ludington,

Asociația foștilor combatanți din acest oraș a organizat un monument în amintirea celor căzuți în război. Proiectul este înalt de șase metri și avînd șase fețe laterale. Pe cîrînd înscrise numele celor căzuți în războaiele, interne și externe, să participe onorabilii cetățeni din Ludington. Dar s...

După cum au declarat inițiatorii proiectului, a fost înălțat din granit va rămîne liberă „pentru a se înscrice numele celor ce vor cădea în viitorul război”.

„Vrem să facem ceva trainic” a adăugat D. Roșu, unul din comiștii pentru execuția proiectului — și de ce să nu facem și noi un monument pentru viitor?”.

Grija pioasă și gospodărească pentru morții de război din Ludington e, firește, reflexul unei atmosfere de încredere și de glîndim la săritura pe fereastră a lui Forresta buie să observăm că poate avea și efecte mai puțin adevărate decît în cazul monumentului cu șase fețe.

E, desigur, mare păcat că, în ciuda nobililor intenționați în atmosfera internațională și în ciuda succesului de cîrîva ani încoace, niște oameni în toată firea, se pot să-și bată capul și să-și piardă timpul — și asta în jungle — cu asemenea performanțe de înconștientă și de ineficiență.

E cu atît mai trist însă faptul că gospodarii din Ludington ricănește documentații în privința viitorului război, locul dezastrului atomic pe care le-ar aduce un război nuclear rezultatul recentului exercițiu de alarmă din regiunea mării Baltice: bilanț teoretic: 1 500 000 de supraviețuitori, o parte din locuitori, 73 de mari orașe integral distruse, cu șase fețe ar rămîne intactă, așteptîndu-l pe onorabilul Christianesen să-și completeze cea de-a șasea latură, de-a patra pentru nesfîrșitul și al morților pe care trage după ea calamitate.

E tristă, de altfel, în acest miez de secol al treilea, toată agitația foștilor combatanți din Ludington și a tuturor celor cu șase laturi, agitație și poveste în care s-a pierdut surditatea, opacitatea de cîrîță, meschinăria acestor monumente ating proporții într-adevăr... monumentale l...

Desen de A. Poch

l morți

...nificativă întin-
Michigan (S. U. A.).
ridice un monu-
o plesă de granit
aceste fețe se vor
care a fost nevole
ă?
asea latură a blo-
mal trziu numele
tiansen, președin-
e «A ne gândim și
Foștilor Comba-
sthoze, care, dacă
umai la asta - tre-
ridicole și stupide
ale omenirii de a
ute în acest sens
tanți pe deasupra,
va în fundul unei
pton, atât de ame-
chîpui că, în mij-
lțiile actuale (n. b.
ork-ului a dat ur-
total de opt mili-
oaba lor de granit
il grișului mister
ri cu totul nelncă-
asemenea nedorită
ninelor și speranțe
ovestea monumen-
spune că doar ab-
ess cu nemurirea,
SO DUMITRESCU

„Stare de nevole“

Guvernul Italian a hotărît recent - după cum scrie „l'Humanité Dimanche“ - să acorde o pensie celor doi copii ai lui Mussolini. Suma fixată reprezintă 120 000 lire pentru unul și 70 000 lire pentru celălalt.

Tribunalul care a avut să se pronunțe asupra acestui caz, „a apreciat că cei doi urmași ai dictatorului fascist se află în „stare de nevole“. Această „nevole“ se poate măsura de altfel după vârsta celor două odrasle ale Duceului: unul are 23, iar celălalt 27 de anișori l...

Ținînd seama de frageda vîrstă și de marile ei „nevoi“ (n.b. ambii „copii“ fumează și sînt și în perspectivă de însurătoare...), „nevoi“ imposibil de acoperit cu mijloace proprii de către asemenea gingașe și nobile mlădițe, e de mirare că guvernul italian n-a hotărît să-i înleaze pe cei doi orfanii! Mai ales că unele cercuri politice din Italia nu s-au sfiit să-i moștenească pe Duce în ce privește unele idei ale sale l...

Cît despre starea de nevole a celor două milioane de șomeri ai Italiei, dintre care unii expatriați în căutare de lucru; pier cu sutele, împreună cu copiii lor în catastrofe ca aceea de la Charleroi, în privința asta guvernul italian preferă să dea mai degrabă din umeri decît din buzunar...

Bătăia e ruptă dintr-un anumit rai

În urma unei anchete întreprinse de publicație „The nation's schools“, a reieșit că, din zece directori de școală americani, șapte sînt în favoarea bătăii la spate și la palmă pentru asigurarea disciplinei printre elevi.

De altfel, directorii interogați au ținut să precizeze că regulamentele în vigoare încuviințează pe deplin folosirea acestor moderne argumente pedagogice în educarea copiilor.

Neexistînd nici o mențiune specială cu privire la tratamentul aplicat copiilor de culoare, reiese în chip limpede că, în sfîrșit, măcar în această privință, micii școlari negri se bucură și ei din plin, nestîngheriți, fără nici o discriminare, de mărinimia și umanitatea pilduitoare a regulamentelor și obiceiurilor din raiul modulului de viață american!

De unde, probabil, și cunoscuta părere că „bătăia e ruptă din rai“...

18 + 40

Ziarul „Voix Ouvrière“ relatează trista poveste a soldatului american Elgie Newton, de 18 ani, din trupele de ocupație din Germania Occidentală. Acest copil-landru, rod al unei educații specifice care propovăduiește dezinvoltura pistolului și performanța „crimel perfecte“, și-a rezolvat de curînd un incident, într-un bar din München, în spiritul ofensiv și plin de spontaneitate al... politiciii de forță! Bravul Elgie a slobozit în bar, drept argument, o grenadă de mînd cu care a izbucnit să se împună în chip magistral în fața a șapte camarazi americani și a zece camarazi germani. Cei șaptesprezece, unii în stare foarte gravă, au luat drumul spitalelor. Cu aceasta însă, Elgie și-a încheiat scurta-i carieră militară și, deopotrivă, se poate spune, scurta-i viață. Căci tînărul ostaș, acuzat de tentativă de ucidere în șaptesprezece cazuri precum și de instrăinare de armament, (de fapt, cum am văzut, armamentul n-a fost instrăinat, ci a fost folosit oarecum... în familie!), a fost condamnat la următoarele pedepse: patruzeci de ani închisoare, excluderea din armată și confiscarea soldului. Gluma „confiscării soldului“, în cazul unui om condamnat la nu mai puțin de 40 de ani închisoare (în deșănăv, de ce nu 100 sau 250 de ani?!...) face parte desigur din ritualul cîntic, diversionist, al justiției respective, preocupată mai degrabă să circumscrie răspunderea și semnificațiile ca-

zului la persoana nevîrstnicului și nenorocitului ostaș.

Elgie Newton a ucis. Elgie Newton a fost pedepsit. Justiția și-a făcut datoria.

Dar sentința Tribunalului militar american nu rezolvă decît parțial lucrurile. E ca și cum ai pedepsi focul, pentru pagubele pricinuite, și nu pe cel ce l-a aprins.

În realitate procesul rămîne deschis.

E vorba în fond de procesul unui anumit sistem de educație, al unui mod de viață. l. c.

Măsuri împotriva secetei

Robert Mc Leafsh, președintele Oficiului de colonizare din S.U.A., era atât de ocupat încît nici n-avea timp să răspundă la diversele întrebări ale guvernului. Forurile superioare au dispus efectuarea unei inspecții inopinată spre a se cerceta de ce Oficiul condus de Mc Leafsh este supraaglomerat.

Sosiți la fața locului, inspectorii au fost informați că funcționarii superiori sînt întrunși într-o conferință pentru a discuta măsurile în vederea înlăturării pagubelor pricinuite de secetă. Pătrunzînd în sala conferinței, ei au constatat că cei adunați acolo luaseră măsuri serioase pentru combaterea „secetei“. Numeroasele sticle goale de sub mese erau o mărturie evidentă.

Mc Leafsh a susținut că n-a putut răspunde la întrebările inspectorilor din cauza „emoției“. Tot din cauza „emoției“ probabil, nici unul din cei prezenți la consfătuire nu s-a putut ridica de pe scaun.

Considerînd că „măsurile“ lui Mc Leafsh au întrecut măsura, autoritățile superioare au dispus punerea lui în disponibilitate.

Pentru Mc Leafsh seceta abia acum începe...

Recompensa

Amploraia luată în ultima vreme de schimbul de turliși între țări ridică o serie de probleme, printre care problema posibilității de înțelegere între oamenii ce vorbesc diferite limbi, nu-i de cea mai mică importanță.

Nathaniel Cracker din Boston (S.U.A.) susține că „dicționarul înjurăturilor internaționale“ pe care l-a tipărit în editura „Three Father Edition“ din orașul său, servește acestui scop. Colecția sa cuprinde 2756 înjurături, indicîndu-se în fiecare caz sancțiunea pe care judecătorii „neînțelegători“ ar putea s-o aplice celor ce fac uz de ele.

Fără îndoială că cea mai bună recompensă ce i se cuvine lui Nathaniel Cracker este să i se adreseze lui cele 2756 alocuțiuni din „opera“ sa.

s. g.

Fapte diverse

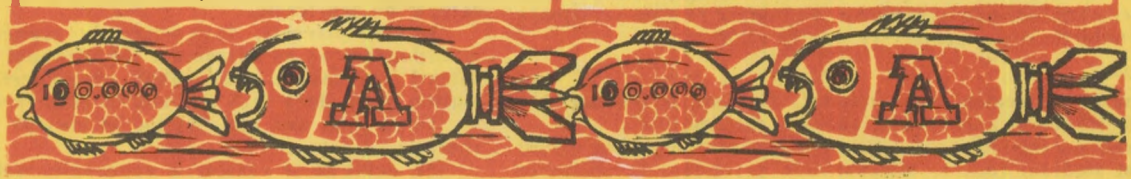
În parlamentul Marii Britanii se dă o violentă luptă pentru desființarea pedepsei cu moartea. Camera Comunelor a votat pentru. Camera Lorzilor, contra. În toată discuțiile, un lord a cerut ca nu numai spînzurătoarea să nu fie desființată, ci și ca bătăia, legală, desființată, cu biciul (poreclit pisica cu șapte cozi) să fie reînființată.

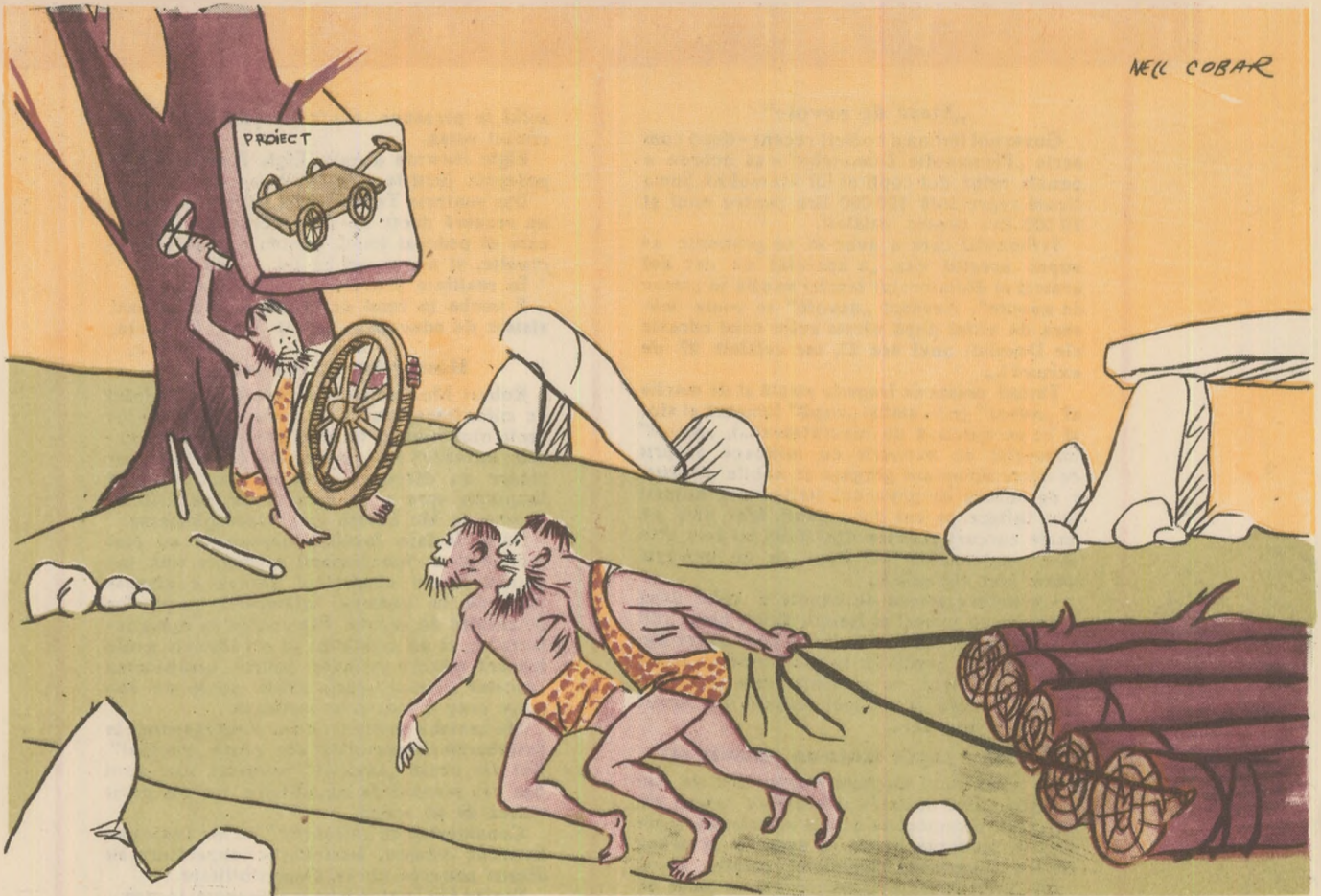
Propunerea a fost însă respinsă, urmînd ca această sancțiune, care nu li se mai aplică, legal, englezilor în Anglia, să fie aplicată, ilegal, de englezi, populației din insula Cipru.

* * *

Hotărîrea Egiptului privitoare la recunoașterea R.P. Chineze a provocat - după cum a anunțat la timpul său agenția United Press - o declarație foarte pesimistă a cunoscutului senator republican ultrareacționar american Knowland. „Sînt decepționat, a afirmat el, de acțiunile guvernului egiptean în recunoașterea Chinei comuniste.“

Se afirmă că de cînd cu naționalizarea acțiunilor Canalului de Suez de către același guvern egiptean, decepțiunea mister senatorului Knowland a luat forme alarmante, care amintesc decepțiunile și acțiunile răposatului ministru Forrestal.

— Uite la el, ce caraghios ! !... Așa își pierde unii vremea cu lucruri fără viitor ! !...

TOAMNA SE NUMĂRĂ BOBOCII..

Toamna se numără bobocii și se... calculează isprăvile fără șo-coteală ale cîte unor tovarășii mai... moțați sau... umflați în pene.

Cel ce-s... boboci în materii de greșeli sînt ajutați să crească, spre a se îndrepta, iar cel care, pînă la urmă, se dovedesc... curcanți sînt... jumulși!

Poșta !

Factorul poștal Postolache Constantin de la oficiul P. T. T. al comunei Mălini (raionul Fălticeni) își face serviciul în mod neconștin-cios; distribuite abonațiilor ziarele la cîte trei-patru zile, iar scri-sorile le-aduce adresanților... deschise sau cu mărcile dezlipite.

Comportarea aceasta e... marca necinstei, iar de așa factori poștali nu se... lipsesc mult timp funcțiile. E deci necesar să intre în joc alți factori!

Păstrarea mașinilor agricole

Campania înșămînțăriiilor de toamnă este, în toată țara, în plină desfășurare.

Unul din elementele care asigură buna desfășurare a acestor semănături îl constituie aducerea la timp pe ogoare a mașinilor de semănat.

Cea mai nouă metodă în această privință a aplicat-o, anul acesta, Gospodăria agricolă de stat din Sînnicolau Mare (regiunea Timișoara) unde e director tovarășul Dumitru Aurel.

În această gospodărie, unele mașini necesare semănăturilor de toamnă au fost instalate pe ogoare încă de... astă-primăvară.

După terminarea semănăturilor din primăvară, numeroase mașini n-au fost ridicate îndată de pe cîmp, spre a fi adăpostite în niscaiva remize, ci au fost lăsate multă vreme pe loc; ici - năntoare cu seria 8411 (mașină nouă, fabricație 1955), apoi, la 300 de metri de ea, altă semănătoare, iar ceva mai departe, un cuplaj de patru stopere de înșămînțat porumb.

Și; pesemne că numai datorită vreunor împrejurări neprevăzute, le-a apucat pe aceste mașini, toamna, pe ogoare.

Dar dacă în viitor, la această gospodărie, se va proceda tot așa de... „gospodărește”, s-ar putea spera că mașinile agricole utilizate la semănăturile din toamna acestui an, vor putea rămîne pe ogoare pînă la semănăturile din... primăvara anului viitor.

Chermesă

Buzdul are un frumos parc natural, Crîngul, la o margine a cărui se află stadionul colectivului sportiv „Locomotiva”.

Conducerea acestui colectiv a ținut să organizeze într-o duminică, pe acest stadion, contrar dispozițiilor privitoare la utilizarea bazelor sportive, o... chermesă.

C. C. F. S. Buzău, menținîndu-se în legalitate, n-a fost de acord cu o asemenea petrecere pe un teren sportiv, dar sfatul popular orășenesc a aprobat-o.

Și a avut loc.

Ceva mai mult; numita conducere a numitului colectiv sportiv, pînă la urmă, a chermesă de pe stadion, a blocat și intrarea în Crîng, obligînd pe cetățenii care doreau să se plimbe în acea duminică prin parc... să plătească taxă.

Cetățenii au... taxat acest procedeu ca abuziv, iar funcționarii de la stat care au dat în mod arbitrar aprobare pentru chermesă aceea pe un teren sportiv, ar putea intra... *chiar mesa*.

Tu ești de vină! — Ba tu !

20 de vagoane izoterme, de linie ferată îngustă, care aparțin întreprinderii „Apemîn” din Borsec, stau în totală nemiscare - de doi ani de zile - în incinta întreprinderii I. F. E. T. din Toplița.

Aceste vagoane au fost, totuși, construite ca să se... miște. Și anume, pe linia îngustă Toplița-Borsec, spre a transporta produsele de ape minerale ale întreprinderii din Borsec pînă la gara Toplița, de unde respectivele produse să meargă în restul țării, pe linia de cale ferată largă.

Construite acum doi ani de către fabrica „Unio” din Satu Mare, aceste 20 de vagoane au săvîrșit pînă azi doar minunea de a ajunge de la fabrica din Satu Mare pînă în curtea întreprinderii forestiere din Toplița. Dar, de-acolo, mai departe, pînă la Borsec, la întreprinderea „Apemîn”, chipurile... beneficiară, n-au mai reușit să ajungă. N-au mai putut să meargă. Cînd intenționează uneori să se miște, în și pe distanțe scurte, pe liniile interioare ale întreprinderii forestiere din Toplița, cele 20 de vagoane, de fiecare dată, la cîte o curbă... deraleză. Aceasta, de doi ani.

Sezîsate de această situație, două foruri tutelare răspund... dînd vina unul pe altul.

Ministerul Industriei Metalurgice și Construcțiilor de Mașini (D. G. I. M.) spune că aceste vagoane deraleză pe linie din vina... proiectului după care s-au construit, proiect care a fost necorespunzător liniei Toplița - Borsec.

Ministerul Căilor Ferate (Institutul de proiectări) spune... din contră; că proiectul a fost foarte bun, iar de vină este... linia ferată Toplița - Borsec, care - ea - este... necorespunzătoare... proiectului. În plus, deralarea vagoanelor ar mai fi pricinuită și de unele defecte de fabricație.

În ceea ce privește, întreprinderea „beneficiară” Apemîn-Borsec intenționează să se adreseze... Arbitrajului de stat, spre a fi identificatei vinovații și a se stabili răspunderile. Desigur, demersul e legitim și va duce fără îndoială la rezolvarea problemei.

Dar... pînă una alta, în loc să meargă vagoanele, merge... birocrăția.

Și, decît să se răstoarne vagoanele, mai bine ar fi... scoși de pe linie birocrății.

C. CRISTOBALD

ECONOMIILE TOVARĂȘULUI MILUȚ

„...Mai sînt întreprinderi care privesc cu ușurință această problemă. Astfel, în timp ce fabrica „Metalurgica” resimte lipsa sîrmei de oțel, precum și a anumitor piese

speciale, fabrica „Feroconstrucția” are importante stocuri supranormative de sîrmă și piese, stocuri care . . .”

Tovarășul Miluț N. Miluț, contabil-șef al fabricii „Feroconstrucția”, oftă adînc, întrerupse lectura și puse ziarul deoparte. - Ce spuneți de articolul ăsta? întrebă tovarășul Gagu, cel mai apropiat colaborator al tovarășului Miluț.

- Ce să spun? oftă din nou tovarășul Miluț. Gazetarii sînt făcuți să scrie iar noi . . . ca să ne vedem de treabă.

- Totuși . . . îndrăzni tovarășul Gagu.

- Totuși, totuși îl întrerupse șeful. Ce-ai vrea? Să dau „Metalurgiei” sîrma mea de oțel? - Dar ce să facem cu toată sîrma aia care a început să capete rugină în magazine? protestă moale tov. Gagu.

- S-o păstrăm! exclamă tovarășul Miluț, cu gravitate. De doi ani, de cînd te-am luat pe lingă mine, îți tot repet, iar dumneata nu trebuie decît să îți mînti: gospodarul nu aruncă un capăt de ață! Dar-mi-te un vagon de sîrmă calitatea una! De vecin mi-e milă, dar de întreprinderea mea mi se rupe inima! Nu zic că pe cel de la „Metalurgica” nu-l iubesc! Dar sîrma mea e sîrma mea, și nu mă despart de ea nici mort!

Povestea asta cu stocul de sîrmă de oțel și cu diferite alte stocuri ale fabricii „Feroconstrucția” își avea originile ei oarecum îndepărtate. Cu vreo doi ani în urmă, fabrica primise o comandă specială, în execuția căreia intra și o oarecare cantitate de sîrmă. Cînd fusese vorba să se ceară necesarul de materii

primă de la minister, tovarășul Miluț spuse: „Cît scrie acolo? 4 500 de kilograme? Pune 14 500! Să fie! Mai bine să prîsoască, decît să rămînem de căruță!”

Căci așa gospodar era tovarășul

Miluț, cu ciupeala nu-i plăcea să umble.

E drept că, uneori, tovarășul Miluț i se făceau anumite greutăți în muncă.

- Ar trebui mărită capacitatea de depozitare a . . .

- Dar de unde bani, tovarășe director? se frămînta contabilul șef.

- Lichidează stocurile alea supranormative, frate, că uite, avem și sarcină în sensul ăsta! Doar . . .

Sau:

- Am putea ridica capacitatea de producție, dacă am . . .

- Dar fondurile noastre de rulment cunosc anumite limite, tovarășe director . . .

- Mărește-le! Aruncă restul peste bord, frate, că . . .

Oricum ar fi sucit-o, tot la stocurile supranormative ajungeau. Și tovarășul Miluț își frîngea mințile, căuta soluții, ciupea de-aici, adăuga colo, dar de stocurile lui nu se atîngea. Ce vreți? Fiecare om cu slăbiciunile lui, iar tovarășul Miluț . . . cu agoniștia.

Iată însă că, într-o zi, se produse o catastrofă. Tovarășul

Miluț fu chemat la minister, plecă de la fabrică pentru vreo două zile, apoi reveni la serviciu, își convocă apropiații colaboratori și, printre lacrimi discrete, le comunică vestea:

- Fraților, clipa despărțirii a sosit. Sînt trimis să întăresc munca într-o altă fabrică. Nu știu care, la ora actuală, dar e vorba de o fabrică unde gospodarul s-a făcut anapoda, unde a lipsit energia și spiritul de prevedere pe care le-am instaurat eu aici . . . Fraților, aveți grijă de realizările noastre . . . Iar tu, Gagule, păzește . . . știți tu ce (tovarășul Miluț avea oroare de cuvîntul „supranormativ”) ca ochii din cap!

Apoi, amicul nostru dădu mina cu fiecare, îl îmbrățișă în mod deosebit pe tovarășul Gagu, care avea să-i ia locul, îi mai dădu cîteva instrucțiuni suplimentare și, în cele din urmă, își luă rămas bun de la toată lumea, după care își văzu de drumul său, regretat de toți cei de sus, dar în egală măsură și de cei de jos.

Tovarășul Gagu, noul contabil-șef al fabricii „Feroconstrucția”, ședea la biroul său și verifica rapoartele contabile moștenite de la gospodarul său predecesor, cînd țîrîtu-l prelung al telefonului îl făcu să increțească sprincenele. Nu mică îi fu surpriza, însă, cînd auzi în receptor o binecunoscută voce:

- Noroc, Gagule, tu ești?

- Eu, tovarășe contabil-șef!

- Ei, lasă, lasă, spuse vocea de la celălalt capăt al firului, acum poți să-mi spui nene Miluț, direct, că doar vorbim de la egal la egal! Merge „Feroconstrucția”, Gagule?

- Merge, nene Miluț!

- Dar supranormativele alea le mai ții?

- Le țin!

- De ce, tovarășe? și vocea se înăsprî fără veste. Dumneata nu înveți nimic? Presa noastră e un nimic pentru dumneata?

- Stai, nene Miluț . . .

- Ce să stau, tovarășe? Dumneata ții blocat un vagon de sîrmă de oțel și mie nu-mi dai nici un capăt? Sau poate că eu nu construiesc socialismul, hai?

După primul minut de buimăceală, tovarășul Gagu își recăpătă singele rece.

- Dar de unde telefonezi, frate?

- De la contabilitatea fabricii „Metalurgica”. Și să faci bine să-mi confirmi costul întregii cantități de . . .

Tovarășul Gagu începu să zimbească.

- Regret, tovarășe contabil șef, dar „Feroconstrucția” are nevoie de această sîrmă! Am

toate motivele să cred că în viitorul cîincinal ne transformăm în „Ferosirma”, așa că . . .

- Gagule, nu mă prosti, Gagule! Dacă nu-mi dai sîrma în două zile . . . Și nu mă mai lua cu „tovarășe contabil-șef!” Zi-mi nene Miluț, frate, că doar vorbim de la egal la egal! Mîine trimiț „aprovizionarea” după sîrmă, da?

Tovarășul Gagu oftă adînc, ca să se audă pînă la capătul celălalt:

- Regret, dar agoniștia e agoniștia!

- Gagule! . . .

- Am avut un dascăl, de la care am învățat că de vecin mi-e milă, dar de mine . . .

- Fiți-l-ar dascălul să-ți fie, Gagule! Dacă nu-mi cedezi supranormativul, îmi dai planul peste cap!

- Regret, tovarășe contabil șef, dar „Feroconstrucția” n-are „supranormative”. Are . . . economii și prevederi gospodărești . . .

- Gagule . . .

. . . iar dacă nu mă credeți, poftiți de verificați rapoartele noastre contabile către minister. Sînt semnate: Miluț N. Miluț.

Tovarășul Miluț N. Miluț, contabil-șef al întreprinderii „Metalurgica”, năvăli în biroul tovarășului director al întreprinderii „Feroconstrucția” și începu să strige fără nici o introducere:

- Tovarășe director, Gagu ăsta s-a burocratizat! Dați-mi

supranormativul, că pînă obțin repartiția ministerului îmi iese părul prin căclulă . . .

- Care . . . supranormative, frate dragă, că nu înțeleg . . . Am avut noi ceva rezerve, e

drept, dar de la venirea lui Gagu le-am . . . măritat. În schimb, cu fondurile obținute am lărgit vopsitoria. Acum, am avea nevoie de o poartă gîlsantă de metal . . . Apropo, n-ai cumva un supranormativ de tablă?

Tovarășul Miluț sări ca ars:

- Eu, tovarășe director? Eu și supranormative?

- Dumneata, dumneata! Economie . . . prevedere . . . eventuală schimbare de profil . . . Cîți ani sînt de cînd ne cunoaștem, tovarășe Miluț?

Tovarășul Miluț își șterse fruntea de transpirație și se lăsa moale, pe un scaun:

- Țasta-i șantaj, tovarășe director. În aste două luni, de cînd sînt la „Metalurgica”, abia de-am apucat să pun deoparte o jumătate vagon de tablă groasă. Dar nu-l supranormativ, tovarășe director, e economie! Pe cuvînt că e economie! Din economiile mele vă dau pentru poarta dumneavoastră gîlsantă. Dar dați-mi și dv. niște sîrmă, ce naiba . . .

Directorul pufăi puternic și rise gros:

- Se poate . . . Țasta se poate . . . Să vorbesc cu Gagu. De altfel mi se pare că Gagu și-a expediat-o încă de azi dimineață!

Cînd tovarășul Miluț dădu cu ochii de sîrma sa, îi veni să joace de bucurie, dar deodată se încrunță. Privi sîrma cu atenție, și izbucni furios:

- Doi ani au tînut-o afurisișii în magazia aia umedă, pînă ce a prins rugină! Dar lasă că le-o

plătesc eu! Nici o bucățică din tablă asta bună pe care o am pusă deoparte nu le dau! - Și aruncînd fulgere din priviri: Le arăt eu să-și formeze supra-

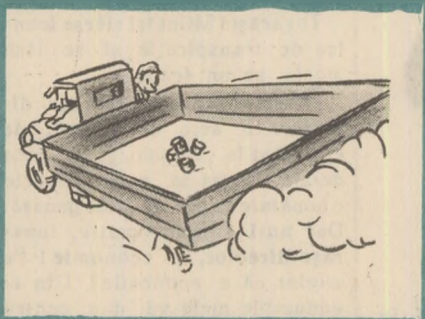
- Aș dori o umbrelă mai mare. Am auzit că toamna asta va ploua mult ...

Vine
TOAMNA

- Vasăzică tot nu ne-au sosit chei pentru desfacerea conservelor ...

- Șeful nostru de la aprovizionare e un om foarte cumpătat ...

- În fond, eu una știu că fac totul ca aprovizionarea să nu suferă!

- Ah, toamna cu conservele ei!

Epigrame

De curind, mai multe familii de țărani muncitori din satul Sărățel, comuna Sărata, raionul Bistrița, s-au unit într-o întovărire agricolă.

Procedind în așa fel,
Oamenii din Sărățel,
După cum e și firesc,
Traiul azi și-l... îndulcesc.

În comunele Clîpcești, Trifești și Străoani difuzoarele legate de stația de radioficare Panclu mai mult tac decît funcționează.

Cînd difuzoarele amuțesc
Și mai mult tac decît vorbesc,
Pricina, după cît se pare,
E șeful stațiunii, care
Pe semne de o vreme ncoace
Mai mult vorbește decît face.

Igor Block

UN OM DE TREABĂ

de MIRCEA ENESCU

Siminoc, șeful aprovizionării, m-a poftit pentru duminică la el. Împlinea - lucru pe care mi l-a declarat atunci fără să clipească - cincizeci de ani, prilej admirabil ca să fiu și eu la petrecere.

Formula a fost de o simplitate rară: „Te rog să-mi faci plăcerea, etc...”

Mă cunoștea de două zile. El bine, în intervalul acesta modest - credeți ce vreți - îl devenisem nepus de simpatic. Poate vroiașla mea, care contrasta vădit cu firea lui acră, să-l fi izbit, poate propunerea unor măsuri în fața cărora i se zburiseră fără puțință de îndoielă sprincenele de umire, să-l fi deschis ochii asupra persoanei mele; poate numele meu - un nume care nu spune mare lucru, dar de care sînt foarte mîndru - să-l fi mișcat, poate cine știe ce altă pricină ascunsă... Rămîne fapt că după doar două zile mă îndrăgise ca pe un frate.

- Aduc duminică la noi și pe fratele Popescu, l-a telefonat Siminoc în ziua aceea, soațel, acasă. Vezi, ai grijă...

Numele meu este, așadar, Popescu. Iar pentru că mi se spunea fratele Popescu am răspuns și eu - și atitudinea mea rămîne în acest sens discutabilă - cu „nene Mitică”.

- Nene Mitică, mă copleșești.

- Lasă, frate Popescu, se poate? Fă-mi plăcerea și primește.

Dacă am primit? Bine, dar ce mă socotii? Nu cunoșteam pe nimeni în orașelul acela, nici rude nu aveam - venisem prin transfer - și perspectiva unei duminici în care să nu pot schimba măcar o vorbă cu o ființă vie, mi-ar fi convenit, înțelegeți, cît și dumneavoastră.

A doua zi - între timp relațiile noastre progresaseră considerabil - șeful aprovizionării m-a avertizat încă o dată:

- Frate Popescu, nu admit să lipsești.

Am încercat, moale, o împotrîvire tactică și jur că în viața mea nu făcusem lucru mai de prisos.

Știu și eu, nene Mitică?

- Cu-um? se înnoară Siminoc. Ce e de știut aici? Nu admit! Mîine la șase, la mine...

Și mi-am dat încă o dată, oftînd, consimțămîntul.

... Politicos șeful aprovizionării, gîndeam eu a doua zi pe la patru după-amiază, în vreme ce mă bărbliream. Nici nu te cunoaște bine, și te poștește la masă. Eh, sufletul omului e plin de taine... mda, plăcute taine, n-ai ce zice...

Dar dacă m-am pripiț? Sînt unii care spun: „fă-mi plăcerea...” și gîndesc: „cum îl prind în curte, pun cîinii pe el!” Dar dacă...

Nu, nu... În lături, umbre concănitoare! În van mă îspitiți... nu se prinde cu mine! Le-am amenințat mai mult în glumă și um-

brele au pierit. Pe urmă, potolit cu desăvîșire și socotînd că e prea devreme, m-am lungit în pat să cercetez niște lucruri.

...Acum, spuneți și dumneavoastră, nu vi s-a întîmplat niciodată să treacă vremea pe nesimțite, să vă incurce toate socoteliile? Cînd m-am uitat la ceas m-am sperlat: unsprezece! Și Siminoc? Omul te așteaptă, a ținut din toată inima să vii, șade rușine... l-ai stricat o plăcere, posibilă o singură dată într-un an. Să vezi că se supără. Și pe bună dreptate. Ți, ce utuc!

Dacă s-a supărat, Siminoc a ascuns-o cu multă pricepere. Cînd a intrat avea aerul său de totdeauna, acru, spăsit, pe care numai vederea mea părea că-l îmblînzește. N-am putut răbda.

- Nene Mitică, l-am zis ros de remușcări, iartă-mă! Iartă-mă și nu fi supărat.

Făcea atît de bine pe neștiutorul - ce tact! că mi-a smuls un strigăt de admirație.

- Cum, frate Popescu?

- Aseară. N-am putut veni. Iartă-mă! Dar îți spun acum: „La mulți ani!”

- A! tresări Siminoc. Se bătu cu două

degete peste obraz și adăugă doar: Mi-ai făcut-o!

Ce să-l răspund? Eram vinovat.

- Dar, lasă, m-a liniștit-ei, nu-ți face inimă rea. Am și uitat.

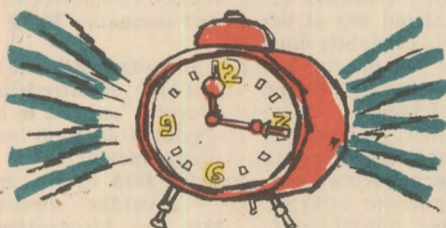
Cîntitorul cel mai înduplecat va înțelege. Zbuctumul meu s-a topit la focul acestor simple cuvînte, parcă nici n-ar fi fost. Mă simțeam ușor ca fulgul și neprihănit ca un mugure. De treabă om, nea Mitică!

- Și... stai! plec mîine la București. Pot să-ți fiu de folos cu ceva? A, nu... nu admit, mi-o tăie Siminoc, cîntîndu-mi în priviri mai repede și mai sigur ca în fișele sale administrative.

- Nene Mitică, nu știu, zău, dacă...

- Ce e? Ce e de știut aici? Iar încep! O scrisorică, un pachetel... Ce naiba, frate Popescu, parcă mi-ai fi dușman... Ai șase ceasuri să te pregătești. Plec cu acceleratul.

... Mda, sufletul omului e tainic și adînc ca un ocean... Mai ai de învățat, băiete, filozofam eu curînd după aceea cu ochii în tavan. Ciudat: raporturile de serviciu cu Siminoc mă predispuneau la filozofie și visare. Imi ascuteau cugetul. Foarte bun și util lucru, fără îndoielă. Dar ce te faci Siminoc, să te întreb și tu... nici scrisorică, nici pachetel. Cui scrisorică? Pentru cine

pachetei? Țiți, ce om! Iar o să se supere „aprovizionarea”.

În disperare de cauză mi-a trecut o secundă prin minte ideea să-l rog să-mi cumere din București două-trei cărți poștale. Absurd. Nu se face. Cărți poștale sînt cîte vrei la debitul din colț. Alțeva nu găseam. Și ca să evit o discuție penibilă cu acest om atît de cumsecade, mi-am făcut de lucru toată ziua la un șantier din marginea orașelului.

Noaptea aceea am avut un somn zbuciu-mat... Sîmînoc s-a întors de la București cu aerul său obișnuit, acru, ursuz, obosit.

- Nene Mitică, i-am luat-o eu volnicește înainte, rogu-te, nu mă judeca prea aspru, dar n-am vrut să te dau de alergătură!

- Ce fel, frate Popescule?

- Cu Bucureștiul. Te-ai oferit... în fine, știi dumneata.

- Eu?

- M-am gîndit că ai attea pe cap... Dacă toți cunoscuții dumitale s-ar înfișe cu pachetele și scrisorile... Crede-mă că n-am făcut-o într-adîns. Mă crezi?

Șeful aprovizionării își descreți fruntea.
- Frate Popescule, mă luă el de o parte privindu-mă blînd, așa e, mi-aduc amînte. Și spune drept, ai ceva cu mine? Spune, să știu. Te-am supărat cu ceva? Zi-mi-o de la obraz încalte.

- Vai de mine, nene Mitică? m-am apărut eu cu amîndouă mîinile, supărat. Cum, ce vorbă e asta?

- Atunci?

... Din ziua aceea am băgat eu mai bine de seamă ce drag mă are tovarășul Sîmînoc. Era atîta bunăvoință și atîta miere în gîslul lui, că puteai lua cu lingura mare. Cum să nu ți se moale sufletul? De piatră să fi fost

ÎNTÎRZIATUL

Nu toți făraniți înțeleg importanța semănatului la timp

GRÎU DE SĂMÎNȚĂ: — Cînd îl vîd ce încet se mișcă îmi vine să intru în... pămînt!

Desen de Al. Clenciu

și tot te clătina. Manifestările sale de simpatie au început să se abată asupra mea, fără istov, îmbrăcînd cele mai neașteptate și mai felurite forme. Mi-a alcătuit, propus, aprobat și înaintat un deviz pentru „îmbunătățirea condițiilor de lucru”: mobilă, perdele, culer, scrumiere, noi și numai pentru mine; a început să fumeze „Olt” pentru că fumez „Olt”; a părăsit de la o vreme pe „frate Popescule”, otînd pentru

„tovarășe”, principial, obligîndu-mă să mă despart și eu, nu fără crîncenă părere de rău - de „nene Mitică” în schimbul lui „tovarășe șef”... Multe și felurite mărturii ale simpatiei pe care mi-o purta acest om, necunoscut mie, pînă cu trei săptămîni în urmă...

În sîmbăta aceea am primit numirea de director al întreprinderii.

Cititorule, prietene, mă frămîntă o îndoaială: știa Sîmînoc, de la aprovizionare, ceva?

- Tovarăși, ordinea de zi e epuizată.

Desen de Rik Auerbach

PE LUNĂ

— Unde îți este capul? Parcă ai fi căzut... de pe pământ...

Desen de V. Vasiliu

Surpriză

Știi dumneavoastră ce înseamnă oare
Să fi artist? Și încă amator?
Să apar pe scenă între reflectoare
Și să devii netam-nesam... actor?

Ei bine eu, (tertați-mă, vă rog,
Că vă rețin cu micul meu „discurs”
Alcătuît în gen de monolog!)
Am și participat la un concurs.

Îmi amintesc și astăzi cu mîndrie
Succesul colosal ce l-am avut
Cu o originală comedie
Intitulată: „Birocratul... mu!”.

Ce text dinamic! Și ce acțiune!
Și cît umor — dozat cu mare tact!
S-a progresat enorm, se poate spune
În genul comediei de un act.

Dar, în sfîrșit, să rebenim la fapte.
Cînd să intrăm în scenă am aflat
Că înaintea noastră-au fost oreo șapte
Echipe, tot cu... „Mutul birocrat”

Ba se spunea că unui interpret
Care-și uitase rolul ca un prost
Chiar juriul i-ar fi suflat discret
Căci învîtase textul pe de rost.

Atunci privorăm disperati în sală;
Comista răsca... imparțial.
În fund, pesemne mort de plictiseală,
Unicul spectator dormea în stal.

De teamă însă ca să nu-l scăpăm
Și pe-acest om trimis de providență,
Ne-am hotărît să nu mai așteptăm...
Și-am ridicat cortina de urgență!

Ce-a mai urmat apoi? Triumf! Vă jur!
Căci cetățeanul nostru s-a trezit
Și, după ce-a privit bulmac în jur,
A început să-aplaude, subit.

Dar spre surpriza noastră la ieșire,
Cînd ne-am reîntîlnit cu „salvatorul”,
Ne-am lămurit — ah, ce descoperire!
Că dumnealul era chiar autorul.

GRIGORE POP

Instantanee de toamnă

I

Spre sfîrșit tîrziu de vară
Către asfințit
Florile se scutură
După-atîta foc și pară
Cît au suferit.

Se aud din depărtare
Tropote de cai...
Iarba arsă abia tresare
Dar se pleacă spre cărare
Buruieni și scai.

II

Toamna-n haină argintie
A venit în zori
Și-a adus cu ea în ole
Cîntec, ris și peselie
De culegători.

Risu-i ris, dar se muncește.
Harnic colectiv!
Toți aleargă tînește.
Numai Haplea se grăbește
Pentru alt motiu.

Din' la prînz culegătorii
Fac din struguri munți
Și în totul sărbătorii
Se gîndesc la chef fectorii,
Fetele-la nunți.

III

Îmbrăcați ca de paradă,
Mari și eleganți,
Niște struguri din grămadă
Plîng că o să cadă pradă
Unor speculanți:

Căci prin ole umblă soapte,
Demne de crezut,
Că vor fi vînduți la noapte
Chiar de paznici. Doar sînt fapte
Ce s-au mai văzut.

Iar o butle la cramă
S-a și răsculat
Cică dinșel îi e teamă
Că va fi băgat-n seamă
Doar la bolezat.

Tremurîndu-și în suspine
Bobul îndesat
Se tot miră un ciorchine:
— Nu știu, zău, cum îi mai tîne
Păștia la Gostat?

— Crezi că mult o să-i mai fie?
Spune, tu ce zici?
— O să-i mute-n altă ole
Unde nimeni nu mai știe
Ce-au făcut pe-aici.

I. C. MĂRĂCINARU

FĂRĂ CUVINTE

Desene de Benedict Gănescu

Desen de B. Rodna

— Ionescu, de ce gen este cuvîntul „scriitor”?
— Dacă-i de satiră, e de gen minor!

— Iubito, hai să mergem! A început să plouă...

Desen de L. Darian

DRAGĂ URZICO

Gospodarii colectivizării din Zăgujeni (raionul Caransebeș, regiunea Timișoara) propun ca S. M. T.-urile, care în acum de Ministerul Agriculturii să fie trecute la... Ministerul Căilor Ferate. Dacă nu toate, măcar S. M. T. Zăgujeni. Ca să se știe o socoteală. Și să fie și tov. inginerșef agronom Atanasie Mircea de la acest S.M.T., cu cugetul împăcat.

Fiindcă dînsul face, chîpurile, serviciu la Zăgujeni, dar domiciliază la... 40 de kilometri, în orașul Lugoj, unde se duce (și de unde vine) zilnic, cu... trenul. Este, cum s'ar zice, mai mult pe... tren, decît pe teren. Or, cu domiciliul la așa distanță și cu umblatul toată ziua pe jug, îl e cam greu omului să ajungă deseori și pe arși, spre a îndruma și controla munca mașinilor și tractoarelor ce le are în seamă.

Dar dacă S.M.T.-urile ar trece - din aceste motive - la Ministerul Căilor Ferate, iar căi ferate fiind în toată țara, poate s'ar simți nevoie de acest tovarșef agronom în vreo altă... gară - urmînd ca la S. M. T. Zăgujeni să fie repartizat un ceferist ceva mai... agricol.

Așa glăsuie chiar inițialele C. F. R. și S. M. T. :

Că Fără Regulă Se Muncește Teleleu.

Colca Avram
Caransebeș

DRAGĂ URZICO,

Noi, sportivii din raionul Săveni, regiunea Suceava, vrem să te ferim de greșeala de a critica C. C. F. S-ul raional pentru lipsă de inițiativă. După cum o să vezi, cu spiritul de toleranță al tov. președinte al sfatului popular, C. C. F. S-ul își poate permite aplicarea unor inițiativ-e ingenioase.

Iată câteva exemple :

1) Gardul stadionului din Săveni a fost lăsat, în paragină pentru ca vitele, porcii, oile să

LA MAGAZIN : —„Încă puțină !”

ACASĂ : —„Oare ajunge ?!”

Da, i-a ajuns.

poată păste permanent pe teren. Astfel e înlocuită (fără cheltuieli) mașina de tuns iarba.

2) Bălegarul de pe marginea terenului e lăsat să îngrășe iarba care va deveni un așternut moale, comod, pentru spectatori. Cu timpul, cantitatea mare de bălegar depozitat va înlocui (tot fără cheltuieli) băncile.

3) Geamurile sedlului C.C.F.S. au fost lăsate sparte pentru ca noi, sportivii, să stăm totdeauna în aer liber.

După atitea inițiativ-e ale C. C. F. S. nu putem să nu luăm și noi una ; de a-i mulțumi prin tine, Urzicuțo, tovarășului Titus Husac, președintele C. C. F. S. Săveni pentru grija ce ne-o poartă.

D. Petraru
Săveni
Reg. Suceava

DRAGĂ URZICO,

În comuna Iad (raionul Bistrița, regiunea Cluj) gospodăria agricolă colectivă „Gheorghie Coșbuc” ar vrea să-și repare grajdurile, secția din comună a gospodăriei agricole de stat „Miclurin” ar vrea să-și repare șoproanele, iar sfatul popular comunal ar vrea să repare podul Iad-Dorolea. Dar le lipsește, tuturor, materialul lemnos necesar acestor reparații.

Buștenii din care s'ar putea tăia și fasona cheresteaua trebuitoare - există. Există în comună și instalația de tăiat și prelucrat buștenii, căreia localnicii îi spun „moară de cherestea”. Numai că... nu funcționează. E total ruinată ; cu moatoarele ruginite, acoperișul găurit, podeaua putrezită. A adus-o în acest hal, neîngrijind-o, întreprinderea regională forestieră Cluj, de care a depins ani de zile. Și cînd această instalație s'a părăginit de tot, forul forestier regional a cedat-o, mărinimos... sfatului popular comunal.

Acum, sfatul comunal cată și socoate ce să facă cu această moară dărăpănată. Dacă ar fi o moară de apă, sfatul comunal s'ar putea... spăla cu ea pe cap. Dar fiind o moară de cherestea, e musai s'o repare.

Pentru aceasta, sfatul comunal are însă nevoie și de sprijinul sfatului raional. Pînă acum, ca să intre în posesia morii, l'a avut. Ar fi deci bine să-l aibă și ca s'o poată repara. E doar chestie de... cherestea.

Călin Brateș
Str. Filimon Sirbu 26
Bistrița

URZICO,

Nu pot rămîne indiferent cînd văd oameni care... suferă. Funcționarii de la casa de bilete a gării Constanța și de la B. O. V. (biroul oficial de voiaj) suferă de... pluri-tichetomanie. Adică au mania să vîndă, pentru un singur loc de tren accelerat, mai multe tichete.

Astfel, în ziua de 11 august, în vagonul 2 al acceleratului 804 (Constanța-București) aveau tichet pentru același loc, - nu un singur călător, nu doi, ci... trei !

De aceea, cînd a venit controlorul cu „diagrama” locurilor, călătorii l'au luat... la trei. Și l'au rugat să reclame forului ceferist superior abaterile funcționarilor de la Constanța.

Dar controlorul a răspuns că, pe el, asta... nu-l interesează (adică n'au decît să stea călătorii cum or ști, - trei pe un loc), că... în sfîrșit : treaba călătorilor !

Prin urmare, dragă Urzico, și controlorul acela... suferă. Suferă de... păcătoasa boală a nepăsării.

Să sperăm însă că forurile ceferiste superioare au și pentru asemenea suferinzi... leacuri.

C. Petcu
str. Dragoș Vodă nr. 13
Constanța

URZICUȚO,

Întreprinderea noastră se numește „Granitul”, nu din cauză, doamne ferește, că salariișii ei ar avea vreo activitate... sportivă care i-ar întări cu niște musculaturi de... granit. (Se numește așa pentru că se ocupă cu prelucrarea pietrei).

Și se află întreprinderea noastră pe strada Înclinată nr. 12 nu din cauză, doamne ferește, că „activitatea” comitetului nostru de întreprindere ar fi cumva... înclinată spre vreo manifestare artistică și culturală. Din contră. Nu numai că nu există în întreprindere vreo activitate sportivă, ori vreo echipă culturală, sau o brigadă artistică de agitație, dar chiar și modesta noastră stație de radio-amplificare nu mai funcționează de câteva luni. S'a defectat într-o zi și n'a mai reparat-o de atunci nimeni.

Așa că, acum, se află în întreprinderea noastră două lucruri defecte : stația de amplificare și... comitetul de întreprindere.

Și nimeni din întreprinderea „Granitul” nu se gîndește să le repare.

Oameni cu inimi de... piatră !

Elena Toader
str. Iancu Jianu nr. 112
București

NU SE VEDE

— Haide acasă !
— Merg, dacă îmi juri că nu spui nevastă-mi că am băut !

Desen de Fred Ghenădescu

„URZICA”
REVISTĂ BILUNARĂ DE
SAȚIRĂ ȘI UMOR
Redacția :
Calea Victoriei nr. 25.
Telefoane : Secretariatul
de redacție 4.28.15
Secția scrisori 4.60.34
Secția viața internă
4.72.23

— E singura modificare pe care o admit acționarii !

Desen de Adrian Lucaci